

Δημ. Π. Κρέμος

**ΜΙΚΡΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**

ΑΘΗΝΑ 1987

38

**ΜΙΚΡΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**

Δημ. Π. Κρέμος

ΜΙΚΡΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ
ΤΗΣ
ΑΛΒΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

* ΣΥΛΛΟΓΗ *

ΕΥΡΩΠΕΙΑΚΗ ΠΡΙΩΝΗ
ΕΘΝΙΚΗ ΜΗΤΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟ
ΑΝΓΛΙΑΚΩΝ ΠΩΓΩΝΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 56931

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 22/6/2015

ΤΑΞΙΔ. ΑΡΙΘΜ.

ΑΘΗΝΑ 1987

Η μικρή αυτή γραμματική αποτελεί μια προσπάθεια για να γίνει γνωστή και στην Ελλάδα η αλβανική, η γλώσσα των πιο παλαιών γειτόνων μας, γλώσσα πανάρχαια και μοναδική αδελφή της ελληνικής, παρά τις φαινομενικά μεγάλες διαφορές.

Δεν αποτελεί το βιβλίο αυτό «μέθοδο άνευ διδασκάλου», ούτε και «κατάλογο χρησίμων φράσεων» προοριζόμενο για τους ταξιδεύοντες. Το βιβλίο αυτό φιλοδοξεί να παίξει τον ρόλο μιας πραγματικής γραμματικής, με λίγα στοιχεία συντακτικού σχετικά με τη δομή της γλώσσας και σε συσχέτιση με την ελληνική.

Στην προσπάθειά μου αυτή οδηγήθηκα γιατί πιστεύω πως, για να γνωρίσει κάποιος έναν λαό πρέπει να μάθει κάπως τη δομή της γλώσσας του. Ιδιαίτερα αυτό είναι απαραίτητο όταν πρόκειται για έναν λαό με τον οποίο συνδέεται φυλετικά, εθνικά και γλωσσικά.

Είναι, νομίζω, καιρός να ξαναθυμηθούμε εμείς οι Έλληνες τους αδελφικούς και φιλικούς δεσμούς που συνέδεαν τον ελληνικό με τον αλβανικό λαό, από την εποχή του Σκεντέρμπεη και των Σουλιωτών ως την εποχή των κοινών αγώνων κατά την διάρκεια του μεγάλου Εθνικοαπελευθερωτικού Πολέμου του 1940-44.

1. Εισαγωγή

1.1. Η σημερινή αλβανική θεωρείται ως άμεση ~~σύντελη~~ χειραρχία και εξέλιξη της αρχαίας ιλλυρικής, χαρακτηρίζεται ως γλώσσα συγκροτημένη και αυτοτελής παρά τις πολλές ξενικές επιδράσεις. Αποτελεί χαρακτηριστική περίπτωση γλώσσας που επέζησε (όπως και η ελληνική) με αυτούσια τη δομή της για πάνω από 3.000 χρόνια και παρουσιάζει καταπληκτικές ομοιότητες με την ελληνική.

Οι ομοιότητες της αλβανικής με τη γλώσσα μας εξηγούνται και από το γεγονός ότι τα ιλλυρικά — και τα συγγενή προς αυτά αρχαία φύλα — θεωρούνταν από τους κλασσικούς έλληνες συγγραφείς άλλοτε ως ελληνικά και άλλοτε ως ξένα (βαρβαρικά) φύλα.

Το βέβαιο είναι ότι η ιλλυρική, η θρακική, η φρυγική και η ελληνική (μαζί με τη μεσσαπική και τις άλλες γλώσσες της Ιταλίας) αποτελούσαν — κατά την ύστερη νεολιθική εποχή (γύρω στο 3.000. πΧ) — μάλλον διαλέκτους της ίδιας γλώσσας παρά χωριστές διαφοροποιημένες γλώσσες.

1.2. Η αλβανική εξαιτίας της απομόνωσής της, διατηρεί πάμπολλα αρχέγονα στοιχεία, όπως πχ:

Προτάσσει το προσδιορόμενο στο προσδιοριστικό, σε αντίθεση με ό,τι γίνεται στις πιο πολλές νεώτερες γλώσσες. Έτσι πχ λέει mali i thate (= βουνό ξηρό), vaj guri (= λάδι πέτρινο, δηλ. πετρέλαιο). Η ιδιομορφία αυτή υπήρχε και στην πρωτοελληνική, όπως φαίνεται από πολλές σειρές λέξεων (π.χ. Αχε-λώος, Αχε-ρουσία, Αχέ-ρων).

Προτάσσει το όνομα στο άρθρο, όπως συμβαίνει και στη ρουμανική και στη βουλγαρική γλώσσα (που κι αυτές διατη-